

Právo a spravodlivosť – predpoklady fungujúcej spoločnosti

Spravodlivosť bez práv a práva bez spravodlivosti, takto dnes náš svet vyzerá.

Kedy stihli sme tak zdivočieť? Ved' krajina sme vyspelá.

Osud nám bol daný, hoc o slobodu sme prosili,
pretože nik nevidí tie bremená, ktoré do teraz sme nosili.

Hrdosť nahradila pýcha, ktorá šíri sa ako vírus,
dni slnečné bez kvapky dažďa, dávny to mýtus.

Anarchia čo zaplavuje našu myseľ, skrývaná za slovo demokracie,

a oči mocných kráľov hľadajú na nás, ako psy stopovacie.

Dali hlas mladým kvetom, silu vôle a boja.

Tak prečo teraz berú nám ho, čoho sa tak strašne boja?

Hasia každý kus nádeje, plamienok posledný,
aký osud na nás čaká, ak nie bolestný?

Dali nám silu utekať, zmeniť nenávisť v lásku.

No zviazali nám nohy, celá ríša ostala visieť na vlásku.

Králi bez koruny, na tróne krajiny bez cti sedia,
všetko čo bolo nám drahé, v priesračný popol menia.

Sláva našim otcom, ktorí krvou zaliali našu pôdu,
len preto aby králi sľúbili nám víno, no dali nám vodu.

Mešec peňazí, zrazu hodnotu väčšiu ako mladé srdce má,
a on nenechá žiť nikoho, kto tú krutú pravdu pozná.

Sľúbili nám krídla, výhľad spoza hradieb slávnych,
dali nám len okovy a kopec nocí márných.

Teda sama seba pýtam sa, prečo?

Prečo šíri sa tak veľmi rýchlo, hltá srdcia naše.

Berie nám rodiny, i posledný kus vášne.

Zahnaný do kúta a zastrašený vládou,
každý z nás sa stal, len ich malou bábkou.

Právo máš mlčať, no právo hovoriť ti ukradli,
preto zamkni svoje sny, aby ich už nikdy nenašli.

Pretože kým krv na rukách za pár mešcov peňazí,
bude nám cennejšia než brat, tento svet nezvíťazí.

Pretože jedinou nádejou našou, na spasenie sveta,
sú tie mladé kvety, to je naša jediná cesta.

Už len oni majú tú moc, zvrhnúť kráľov z trónov,
a nakoniec nechať uniesť sa, víťaznej hudby tónov.

Len oni dokážu zastaviť ten vírus, čo spravodlivosť nám ničí,
vyčistiť náš svet, od toľkej zbytočnej špiny.

A však, strach im koluje v žilách, boja sa dýchať,
porozumenia málo majú, nedokážu sa hýbať.

Spochybnené ich sny boli, zmetená zo stola ich bolesť.

Chceli len slobodne žiť, na našich starých otcov počesť.

Nech kričia akokoľvek tvárime sa, že hluchý sme,
a tak nachádzajú porozumenie, aspoň v tom krásnom sne.

Nebojte sa z tieňov vyjsť, A za porozumenie vaše bojovať!

Inak do konca života, svoje chyby budete ľutovať.

Ak chceme zachrániť, čo rozbité ostalo,
musíme vrátiť im hlas, aby to trápenie prestalo.

Musíme naslúchať viac našim ženám, mužom i deťom,

Aby viac nemohli nás otráviť, svojim prekliatym jedom.

Musíme začať polievať mladé kvety na lúke,
aby sme raz spolu mohli kráčať po dúhe.

Nechať im svietiť slnko, keď mračná nad nami zbiehajú sa,
aby vrátila sa nám, naša česť a sláva chýbajúca.

Ak chceme šťastne žiť jeden druhého za ruku chytíme,
nechajme sa unášať v tej krásnej hudby rytme.

Budme jeden druhému ako brat, budovať dôveru začneme,
potom za jedným stolom zo zlatej čaše sa napime.

Veď všetci sme ľudia, srdcia bijú nám rovnako,
preto prestaňme veci, robiť len tak na oko.

Ak chceme vyjsť z tieňov, okovy z rúk zahodiť,
vráťme im hlas a raz budeme môcť šťastne na zvony zazvoniť.

Vráťme im slobodu, dovoľme im slobodne rásť,
potom ovce našich pastierov opäť šťastne budú sa pásť.

Pretože mladí sú plameňom, čo ženie našu spoločnosť,
ženú nás dopredu, to je tá skutočnosť.

Preto počúvajte ich, spravodlivosť vráťme im,
a ja na vás bratia moji, sviečku na okne zapálím.

Vráťme mladým hlas. Sú všetko čo máme, budujú novú generáciu, nenechajme ich vyrastať v strachu. Sľúbili sme im rešpekt, porozumenie. Dajme im to čo sľúbené bolo. Potom môžeme spokojne všetci v jednej spoločnosti fungovať. Nespochybujme ich názory a bolesti. Sú rovnako ľudia ako tí starší.